

Kigyantéria, avagy gondolatok a kígyóban

Mottó: Egyszer egy dél-amerikai őserdőben találtak egy döglött Anacondát. A hasát föl vágva egy ember feküdt benne holtan. A szerencsétlen állat egészben nyelte le, és nem tudta megemészteni.

"A nap költött ki, mégis: csonkaság, ami az élelenségéből ered, ez vagyok. Vonalhoz hasonló, aminek ráadásul eleje és vége van, mérhető szakadás a Semmi függönyén: ahol átvillan a nap, ott láthatsz engem. Én vagyok, aki kelhetném, de nem keltem a tengely illúzióját, nem mutatok a végtelenbe kimerévített gerincként. Mert hát hová is mutassak, melyik irányba? Különben pedig én nem mértéke és elrendezője, nagyképű megmutatója álszent mindentudója akarok lenni a végtelennek.

Én magam akarok lenni a végtelen.

Saját kétdimenziós világomban is csak egy másikkal együtt tudnék rendszert alkotni, és az is önkényes lenne. Egy keresztre is csak félig vagyok elég."

-- Kezdenem kell valamit az élellemmel, ha már elkezdett velem! --

Liáltott fel kétségbeesetten a kígyó a sivatag közepén. A homokszemek fölfigyeltek, és egymást lökdösve körülvették. Tekintetük mohó és tolakodó volt.

A kígyót ekkor valami ismeretlen ötlettől vezérelve nyugalom szállta meg. Így szólt:

-- Megkezdem magam, mert én vagyok a történet.

A saját farkába akart harapni, hogy legalább egy kis területet befogjon, hogy ne rajzolja folyton saját görbületeit a homokba, apró finom testcselekkkel becsapva záródásra törekvő önmagát. Hogy véget vessen végelelthatatlanul a messzeségbe folyó kérdőjeleinek. Pontot akart már tenni az úgy végeire. Hogy kérdőjeleiket akarták-e ezzel lezárni, vagy kijelenteni próbált valamit, nem tudom. Annyira bizonyos: egy kis rendre ábilozott. Szóval mindezek miatt a saját farkába harapott.

De mit tesz isten, elsiette a félnótás. Annyira vágyta-várta a változást, annyira féltette leendő, csak rajta álló szépeletét, hogy túl nagy szenvedéllyel vetette magát önmaga után, és leharapta saját farkát.

Ijedtében lenyelte, és borzalmasan megrémült. Csak idő múltával, a békés emésztés közben jött rá arra, hogy a dolog emilyen formájában nagyobb a realitás, és hogy viszonylag ez a legjárhatóbb út.

így aztán, be nem vallottan, álmaiban a záródás után vágyakozva, a valóságban lassan -- megette önmagát.

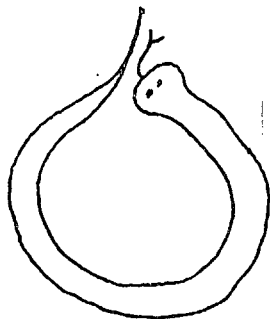
A történetek azonban sohasem fejeződnek be ilyen egyszerűen, mindig csak történetesen. A mi kígyónk is mondott még egy-két megjegyzendőt, úgy a saját vége felé. Mint például "Ez a beszéd" (ezt büszkén), vagy: "Ez meg a nyelv" (ezt fájdalmasan).

Végül elért az utolsó mondathoz, és azt is megkezdte magából:

-- Vajon én mivégre és ki vagyok?

Majd az utolsó szó jogán megpróbált elmosolyodni:

-- Kígy... -- ekkor azonban felfedezte a hibát, ami számításai közé csúszott, és rettentően zavarba jött. "De hát ki fog engem kiejteni, most, mikor már csak egy hang vagyok?" gondolta rémülten, mert nem akarta elharapni az utolsó szót.

...

... hát hol a kígyó? -- csodálkoztak a homokszemek, majd azon kezdtek el vitatkozni, melyikük legyen a pont